

Amikor értesítést kaptam, hogy a lap következő számában az „AKIKRE BÜSZKÉK VAGYUNK” rovatban rám számít János atya, az igazgató, nagyon megijedtem. Azonnal Szent Pál apostol első korinthusiakhoz írt levelének egy részlete jutott eszembe. „*Mid van, amit nem kaptál? Ha pedig kaptad, mit dicsekedsz, mintha nem kaptad volna.*” (1 Kor 4/7) Mindent kaptam drága jó szüleimtől, bencés és cisztercita gyermekkori hitoktatóimtól, kiváló és nagy tudású, rendkívül nagyra becsült tanáraimtól az esztergomi ferences gimnáziumban. Mit is tudnék említeni, amit nem kaptam? A kapott talentumokkal igyekeztem jól gazdálkodni; a hitemet, amely rendkívül szilárd alapokon nyugszik, megtartottam. A jó Isten nagyon szeret, utamat egyengeti, és életem eddigi részében csak azzal dicsekedhetem, amit Tőle kaptam.

1955 szeptemberében a Szentendrei Ferences Gimnáziumban kezdtem a középiskolát. Osztályidegen származásom miatt egyetlen állami középiskolába vagy tanintézetbe sem vettek fel. Szentendrén Elek atya osztályába jártam szeptembertől a karácsonyi szünetig. Minthogy budapesti lakhatásom nem volt megoldható hosszabb távra, így a folytatásnál csakis az esztergomi Ferences Gimnázium és Kollégium jöhetett szóba. Amand atya, aki akkor rektor volt, segített abban, hogy ott folytathassam tanulmányaimat. Nagyon hamar megszerettem ferences tanáraimat. Úgy éreztem, hogy lelkileg nagyon közel állunk egymáshoz.

Esztergomban Lőrinc atya osztályába kerültem, prefektusom Gáspár atya volt. A beilleszkedés nem volt nehéz, rövid idő elteltével úgy éreztem, mintha mindig ide jártam volna. 1959-ben érettségiztem jó eredménnyel. 1960 októberében két éves sorkatonai szolgálatra kellett bevonulnom. 1964-ben felvételt nyertem az Agrártudományi Egyetem Mezőgazdasági és Gépészmérnöki Karára. 1969-ben védtem meg diplomámat jó eredménnyel.

Aktív pályafutásom a mezőgazdasághoz kötődik. Előbb beosztott gépészmérnök, majd üzemeltető főmérnök voltam. Később egy megyei irányító szervezetnél a gépesítési szakágazat vezetője. Utolsó hat évemben egy mezőgazdasági kombinát, majd később annak jogutódjaként egy 17.000 hektáros nagy részvénytársaság vezérigazgatója lettem.

Nagyon büszke vagyok volt iskolámra. Tanárain kivétel nélkül nagy tudású, jó emberi tulajdonságokkal rendelkező szerzetesek voltak. Hajdu Antal igazgató atya szavait soha nem felejtheti el, aki azokat hallgatta. Ő a hit és a hazaszeretet egységére buzdított bennünket. Jeromos atya történelem órái olyanok voltak, hogy az idézett kor hangja szinte betöltötte az osztálytermet. Sándor atya matematika és fizika órái hátborzongatóan nagy tudásról tanúskodtak. Béda atya kedves biológia órái tudatták velünk, hogy ő a természet világának nagy ismerője és csodálója. Zalán atya kémia órái élvezetesek voltak, mert ismerte az anyagot, nagy türelemmel és szeretettel adta át ismereteit. Kékesi tanár úr mindent kihozott belőlünk kinek-kinek termete és rátermettsége alapján. Hetény atya kiváló hittanár volt, csodálatosan szép gondolatai voltak, amit szóba is tudott önteni. Később Aladár atya bizonyította óriási tudását. Lukács tanár úr nem volt szerzetes, de az ő személyével sokat nyert a ferences gimnázium. Valami egészen fantasztikus volt egy-egy magyar óra.

Nagyon büszke vagyok a ferences szerzetesi közösségre, akik vállalták és vállalják az oktatás és az életre nevelés nehéz munkáját. Büszke vagyok a csodálatos szerzetes elődökre, akik nyolc évszázada ügyelnek ránk itt a Kárpát-medencében.

Nos, hát ezekért vagyok én nagyon büszke volt iskolámra. Az Isten áldását kérem minden nap imáimban az itt folyó további munkára. Végül elmondom, ha egy mesebeli óriás vagy éppen egy jó tündér elém toppanna valamilyen jócselekedetem kapcsán, hogy három kívánságomat teljesíti, nem is kérnék hármát, csak egyet: hogy újra lehessen az esztergomi ferences gimnázium diákja.

Jármay Pál(1959/R)